

Predicatie
uitgesproken door **ds. J.J. Roodsant**
op Dankdag, 4-11-2009
te Vianen

Zingen: Psalm 73 : 14

Lezen : Mattheüs 7 : 13 - 23

Gebed

Zingen: Psalm 139 : 1, 14

Geliefden, met de hulp des Heeren en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht bepalen bij Mattheüs 7 en daarvan nader het 22^e en het 23^e vers, waar des Heeren Woord aldus luidt:

“Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt.”

En als aandachtspunten noem ik u:

1. Een Goddelijke maatstaf
2. Een menselijk getuigenis
3. Een allesbeslissend oordeel

Geliefden, op deze Dankdag voor gewas en arbeid zullen we zeker met dankbaarheid terug kunnen zien op alles wat we uit de hand des Heeren hebben mogen ontvangen. Want het fruit mocht worden geplukt, de groenten mochten worden geoogst; de vele gewassen stonden schitterend op het veld en mochten onder aangename weersomstandigheden binnengehaald

worden; vis mocht worden gevangen, gevogelte mocht worden genuttigd, ja geliefden, in het achterliggende jaarseizoen kwamen we niets te kort voor ons lichaam, niemand hoefde honger te lijden. En voor velen was er ondanks de kredietcrisis toch nog werk, en degenen die hun baan kwijtraakten, mochten om een ondersteuning vragen. En al werd er dan minder winst gemaakt door vele bedrijven, och, er was toch wel nog het een en ander te doen. In het achterliggende jaarseizoen werden er ook kinderen geboren en levens van moeders gespaard, ja, kwam de Heere ouders te bekwamen om hun kinderen op te voeden. En grootouders mochten meemaken hoe er kleinkinderen aan de familieschare werden toegevoegd, en dat ze daarvoor de Heere mochten trachten te danken.

Och geliefden, er is ook veel ziekte geweest in het achterliggende jaarseizoen; o zeker, u zult er misschien van mee kunnen praten, maar er waren gelukkig nog medicijnen, u kon een arts raadplegen of naar het ziekenhuis gaan, en hoe vaak heeft de Heere de medicijnen gezegend, en een eventuele operatie in het ziekenhuis gunstig doen aflopen. Maar hoe vaak heeft de Heere ook in ziekte, tegenslagen en moeiten willen werken om al die stormen in het leven te gebruiken om dichter naar Hem toegetrokken te worden en om afgebroken te worden in zichzelf en de Heere in waarheid te leren benodigen.

Ja geliefden, ook in het achterliggende jaarseizoen stonden er mensen rondom een geopende groeve en moesten ze een beminde achterlaten. Och, maar als de Heere erin meegekomen is, dan werd het verlies juist tot winst. En als de Heere de lege plaats is komen te vervullen met Zichzelf, dan mag er in dankbaarheid teruggekeken worden naar alles wat de Heere is komen uitwerken. En dan mag er met Zondag 10 gezegd worden dat “niet bij geval, maar alle dingen – o, kon het toch zijn – alle dingen van Zijn Vaderlijke hand ons toekomen.” En wat zou het groot zijn, geliefden, als u alle dingen uit Gods Vaderlijke hand mag ontvangen. O, wat mag je dan zien dat de Heere zóveel gebruikt om mensen kort aan de grond te krijgen en te houden; om hoogmoedigen, als het ware naar boven gevallen zondaren, klein te maken, ze geestelijk alles af te nemen en ze in een weg van recht te laten sterven aan zichzelf, om zich in Christus kwijt te raken. O geliefden, hoe wonderbaarlijk heeft de Heere ook in het achterliggende jaarseizoen in mensenlevens gewerkt, zodat de verborgen omgang met de Heere mocht worden beoefend, waardoor de lof des Heeren uit het stof mocht opklimmen. Dan heeft de Heere toch naar het stoffelijke en naar het aardse, onderscheid gemaakt waar dat van nature niet is. Want wij mensen zijn allemaal van dezelfde lap gescheurd, en wij allen zijn in Adam gevallen mensenkinderen, zo gruwelijk diep gevallen in de misdaden en de zonden dat we doodschuldig, doemwaardig en helwaardig geworden zijn, en dat we het de Heere nimmer kwalijk hadden kunnen nemen als Hij ons met een mannelijke wegwerping in de hel

had geworpen, want dat zou verdiend zijn geweest, geliefden. Immers, wij hebben naar Gods recht geen andere toekomst verdiend dan daar te komen waar de eeuwige helse smarten zullen worden ervaren. Maar de Heere heeft óns aardse leven nog niet afgesneden, terwijl door zovelen het tijdelijk verwisseld moest worden voor het eeuwige. En dan is voor hen de genadetijd voorbij! Maar u zit hier nog in de genadetijd onder de bediening van Gods Woord, en wat is dat groot, geliefden. Ach, al moeten we dan zeggen dat de Heere ontzettend veel gegeven heeft in Zijn algemene genade, Hij heeft ons toch óók keer op keer de mogelijkheden geschonken, om onder Zijn Woord te zitten. Hij heeft het Woord nog niet weggenomen uit ons land, geliefden, terwijl we dat verdiend zouden hebben, want in ons land geschieden toch de gruwelijkste dingen, de verschrikkelijkste dingen; ik zou ze hier niet eens allemaal durven en willen noemen. Want ons land loopt voorop als het om de uitleving gaat van de goddeloosheid en de vleselijke geneugten en begeerten. En in ons land worden de twee paradijsbloemen van huwelijk en sabbatdag op een verschrikkelijke manier vertrapt en veracht. En al zijn wij misschien bewaard gebleven voor de uitleving van alle gruwelijke dingen die we zouden kunnen noemen, van binnen liggen al die zaden van boosheid als het ware op de bodem van ons hart. Want ons hart is vol van duist're moordspelonken, ook in ons vlees bevinden zich zoveel goddeloze begeerten en gedachten. O geliefden, als we te maken krijgen met de ontdekkende genade en het ontdekkende werk des Heeren, dan komen we erachter hoe het van binnen met ons is gesteld en dan gaan we ons hoofd in schaamte buigen. En nu is op deze Dankdag het wonder zo groot dat de Heere Zijn Woord nog laat bedienen. O geliefden, hebt u dan al iets van dat wonder mogen zien? Hebt u al iets mogen ervaren dat in ons hart en in ons bestaan alles te kort is, en hoe wij dag aan dag, keer op keer, het recht des Heeren schenden, de wet des Heeren overtreden, de Heere te kort doen in liefde tot Zijn Naam en verering van Zijn deugden? Ach geliefden, hebben we dan al ontdekt hoe wonderheerlijk het is dat het nog Dankdag is geworden? En hebben we al getracht om de Heere daarvoor in waarheid te danken? Och en nu zegt u misschien: "Ja maar ik kan daar de goede woorden niet voor vinden." Ach geliefden, het gaat niet zozeer om de woorden, maar is dan bij u de dankdaggestálte al wel te vinden? Is er, door het werk van de Heilige Geest, bij u van binnen al wel het verlangen om de Naam des Heeren dank te zeggen? O geliefden, van nature zijn we zulke rechthebbende mensen, we vinden alles maar gewoon. En we willen dan nog wel op Dankdag in de kerk zitten, maar daar houdt het dan ook vaak mee op. We missen van nature het allerbelangrijkste, namelijk een hart dat vráágt naar de Heere; een hart dat de Zaligmaker míst, Die het mogelijk maakt om de Heere te verheerlijken, te loven en te prijzen. Want slechts als we wederom geboren zijn tot kind des Heeren, slechts als we in waarheid en in een

weg van recht in Christus zijn ingelijfd, zullen we uit en door die Zaligmaker in waarheid Dankdag kunnen houden en de ware dankdaggestalte kunnen aannemen. O, onderzoek daarom dan toch nauw, geliefden, hoe het met u is gesteld, hoe het van binnen met u is en of ge al in waarheid uit en door Christus, God moogt grootmaken.

Nu zijn er misschien onder ons die menen dat het er eigenlijk toch wel veel rooskleuriger voorstaat in ons land dan zo-even is genoemd en die misschien wel naar voren zouden willen brengen dat er toch ook in ons land nog veel volk des Heeren te vinden is. Want er zijn toch nog heel wat mensen die, naar ons tekstgedeelte, de Heere Jezus aanspreken met: “Heere, Heere”. Ze zeggen dus niet, zoals zovelen tijdens de omwandelingen van de Heere Jezus op aarde “Rabbi” tegen Hem; of: “Hij heeft den duivel”; of: “vraat”; of: “wijnzuiper”; of zoals de rijke jongeling: “Goede Meester”, maar zij gaan veel dieper en zij zeggen: “Heere, Heere” tegen de Heere Jezus; zij kijken dus veel verder. En omdat zij die aanspraak “Heere” herhalen, klinkt dat vol eerbied, vol kracht en doordringend; ja, het heeft zelfs iets majestueus als daar gezegd wordt: “Heere, Heere”. Het zijn dus niet de eersten de besten die dat zeggen, en die kun je toch niet zomaar voorbij lopen als het gaat over degenen die bij het volk des Heeren mogen behoren. Want als je tegen de Heere Jezus “Heere, Heere” zegt, dan schenk je Hem Goddelijke eer, en dat is toch niet niks. Dan is het toch nog rijker in ons land dan zo-even gezegd werd. En, er zijn er toch ook nog in ónze tijd die profeteren in de Naam van Christus en die dus rechtzinnig prediken, die als eerwaarde predikers uitgaan om het Woord Gods te bedienen en uit te dragen. En wat moeten we dit beamen, want je hebt inderdaad kostelijke predikers; o, je hebt predikers met een indrukwekkende uitstraling, die nooit naar woorden hoeven te zoeken, die over zoveel geleerdheid beschikken dat ze schier over elke tekst wel kunnen preken. En die predikers zijn niet zelden de begaafdsten, de innemendsten, de aangenaamsten, de hartelijksten; en zou je dan op deze Dankdag de Heere ook niet mogen danken voor deze mensen? Want zulke predikers gaan toch ook in ons land nog uit? En misschien zijn er in onze tijd ook mensen die, naar onze tekst, in de kracht van de Heere Jezus duivelen uitwerpen en die, in de Naam van Christus, helse machten mogen beteugelen en de hel doen sidderen, en dat niet om eigen eer, maar tot de eer van Christus en tot verbreiding van Gods Koninkrijk. En wat hebben die mensen een bediening, wat hebben die mensen een kracht tentoongespreid, wat hebben die mensen een gaven; en zou je de Heere ook voor die mensen niet mogen danken op deze Dankdag?

Ja, zouden er ook in onze tijd ook geen mensen geweest zijn die in de Naam van de Heere Jezus vele krachten hebben gedaan? Die beschikt hebben over bovennatuurlijke, Goddelijke krachten, en die daardoor bijzondere wondertekenen hebben gedaan? Niet om er zelf wat mee

te worden, maar om daar de Naam des Heeren door te verheerlijken; en zullen we de Heere op deze Dankdag ook om die mensen niet prijzen? O, zouden er dan geen mensen zijn, die naar vers 21 van ons tekstgedeelte, de wil van de Vader van de Heere Jezus hebben gedaan, die niet genoeg hadden aan woorden, die niet in lijdelijkheid zich hebben neergebogen, maar die zich hebben opgericht en aan het werk zijn gegaan, om allerlei activiteiten te ontplooiën? Want er staat toch in ons teksthooftstuk: “Niet een iegelijk die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil van Mijns Vaders, Die in de hemelen is.” Er zijn toch ook mensen geweest die in de gemeenten actief zijn geweest, die kerkenwerk hebben opgezet, een koor hebben opgericht en verenigingsleven tot bloei hebben gebracht; en zouden we ook voor die mensen dan de Heere niet kunnen trachten dank te zeggen voor al dat werk? Och geliefden, uit ons tekstgedeelte blijkt dat je dit soort mensen óók in de tijd van de Heere Jezus hebt gehad, ja, dat je dit soort mensen eigenlijk in alle tijden hebt gehad, en dat je die dus ook in onze tijd wel zult hebben. Maar of we de Heere op deze Dankdag daarvoor dank moeten zeggen is te betwijfelen, want geliefden, dat wordt niet door ons bepaald, dat moeten we ook niet gaan bepalen door hetgeen we van hen zien en van hen ervaren, maar dat moeten we met ons eerste aandachtspunt gaan bepalen naar **een Goddelijke maatstaf**. En dan moeten we met die Goddelijke maatstaf aan het werk gaan, niet alleen bij die mensen, maar ook bij onszelf. En dan moeten we alle menselijke gedachten maar van ons afzetten en alleen de maatstaf des Heeren aanleggen. Natuurlijk komt ons tekstgedeelte dan te vertellen wat die maatstaf is, en waarnaar wij moeten kijken om te bepalen of we dank moeten gaan zeggen tot de Heere voor hetgeen we waarnemen. In vers 16 van ons teksthooftstuk komt u die maatstaf tegen en daar wordt genoemd: “aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?” Het zijn dus de vruchten die de goede boom aanwijzen, en het zijn de vruchten die de kwade boom aanwijzen. En geliefden, die maatstaf moeten we dus aanleggen bij profeten en predikers, bij allen die duivelen uitgeworpen hebben, en bij hen die wonderheerlijke krachten hebben gedaan; ja, die maatstaf moeten we ook aanleggen bij onszélf. Weet u, er zijn niet alleen getrouwe predikers, van de Heere geroepen en van de Heere uitgezonden, maar er zijn ook valse leraren, valse profeten, van wie de Heere in Jeremia 14:14 zegt: “Ik heb hen niet gezonden, noch hun bevel gegeven, noch tot hen gesproken; zij profeteren ulieden een vals gezicht, en waarzegging en nietigheid en bedriegerij huns harten. Er zijn dus vele valse leraren, voor wie de Heere Jezus ons ook vanavond zo ernstig komt te waarschuwen. En in vers 15 van ons teksthooftstuk lezen we dat die valse profeten wel in schaapsklederen tot u komen, maar dat zij van binnen grijpende wolven zijn. O geliefden, voor hun prediking, voor hun woordbediening, hoeft u de Heere

echt niet te danken, want het enige dat zij willen doen is u bedriegen, u beliegen en u met een ingebeelde hemel in de hel terecht laten komen. Zij spreken van vrede, vrede en geen gevaar, terwijl u nergens anders naar op weg bent dan naar uw eeuwig ongeluk. Immers, er is niet alleen zaligmakende genade, maar er is ook gemene genade des Geestes. En door die gemene genade des Geestes kunnen verworpenen machtige daden doen, kunnen bij verworpenen machtige verlichtingen zijn, kunnen verworpenen geweldige wonderen verrichten, en kunnen bij verworpenen zulke grote zaken openbaar komen dat het lijkt – ja, lijkt - alsof ze alles doen in de rechte gehoorzaamheid en getrouwheid aan Gods Woord. Ja geliefden, door die gemene genade kunnen verworpenen bidden als een engel, prediken als een apostel en nochtans het hart van een duivel hebben! Kijkt u maar eens naar een Judas en naar een Bileam, ja, dan moet u thuis 1 Korinthe 13 maar eens opslaan. Och geliefden, daar kunt u lezen de talen der mensen en der engelen te kunnen spreken, de gave der profetie te kunnen hebben, al de verborgenheden en al de wetenschap te kunnen weten, al het geloof te kunnen hebben, zodat er bergen verzet kunnen worden, dat je al je goederen kunt uitdelen aan de armen, je lichaam kunt overgeven om verbrand te worden, zónder de waarachtige liefde van Christus. En als die liefde van Christus wordt gemist, en dus Christus Zelf wordt gemist, dan kun je heel wat lijken te zijn, en dan kunnen mensen in een dankstond de Heere voor je danken, maar dan mis je álles, want dan mis je de Záligmaker. Dan is er nooit zaligmakende genade in je ziel verheerlijkt, dan ben je nooit wederom geboren, dan heb je de Heere nooit in waarheid leren kennen als een verzoend God in en door Christus, dan ben je nooit gereinigd geworden van alle vuile zonden door het dierbare bloed van Christus en nooit bekleed met de gerechtigheid, de heiligheid en de heerlijkheid van Christus. En dan zul je eenmaal niets anders uit de mond van de Rechter van hemel en aarde horen dan: “Ga weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwige vuur, hetwelk bereid den duivel en zijn engelen bereid is.” O geliefden, daarom is het zo belangrijk om vanavond in dit dankuur te luisteren naar het Woord des Heeren uit ons tekstgedeelte en om de Goddelijke maatstaf ook voor ons eigen leven te hanteren, en onszelf dus af te vragen of wij dan al in waarheid en in een weg van recht verlóren zijn gegaan met onszelf; of wij het verdoemend en wraakoefenend recht al werkelijk hebben leren billijken, toevallen en omhelzen, en of wij Christus al geschonken hebben gekregen van Israëls God, en we bekleed zijn geworden met het stralend witte bruiloftskleed van Christus en de weldaden Christi, zodat er in ons leven vruchten gevonden worden van waarachtige, zaligmakende bekering. O geliefden, dat we vanavond onszelf toch zouden afvragen wat wíj nu toch voor een boom zijn en of wij al door het wederbarende werk Gods en door de goede vruchten van Christus tot een goede boom zijn geworden, waarvoor we vanavond de Heere kunnen

dankzeggen. En let op, geliefden, als u gaat onderzoeken hoe het er met u voorstaat, denk dan niet dat het wel in orde met u is als u “Heere, Heere” tegen de Heere Jezus zegt. O, al is het groot om dat tegen de Heere Jezus te zeggen, en al klinkt dat eerbiedig en majestueus, het is te kort voor de eeuwige zaligheid, geliefden, want dat zeggen telt niet mee bij de Rechter van hemel en aarde. Het gaat er niet om of u “Heere, Heere” tegen de Heere Jezus zegt, maar het gaat erom dat u dóet de wil van de Vader van de Heere Jezus. En let op geliefden, hoor, want de kanttekenaren, die godzalige Bijbeluitleggers, leren ons zo duidelijk dat de Heere Jezus niet met het doen van de wil van de Vader van Christus bedoelt om zich in activisme te verliezen, om allerlei dingen aan te pakken in het kerkelijke leven, zoals vandaag aan de dag zo vaak naar voren gebracht wordt, maar de kanttekenaren leren ons dat het in het doen van de wil van God om niets anders gaat dan het omhelzen van Christus, dan het leven naar Gods geboden, dan jezelf recht in Christus kwijt te raken. Dát moet je doen. En dat kun je natuurlijk nooit zelf, dat begrijpt u ook wel, dat moet de Heere door het eenzijdige, alzijdige werk van Hem komen uit te werken. Maar dat moet dan wel gebeuren in ons leven. Wij zullen in Christus versmolten moeten zijn nadat we met onszelf verloren zijn gegaan in een weg van recht. Wij zullen, uit en door Christus, de Heere moeten verheerlijken in woorden en daden; we zullen, uit en door Christus, gerechtvaardigd, geheiligd en verheerlijkt moeten worden omdat Hij dat alles voor ons heeft verdiend. O geliefden, het doen van de wil van God de Vader is niets anders dan het ontvangen van Christus, die lieve, dierbare, aanbidlijke Zaligmaker, in een weg van recht; en dan het wegzinken in Hem, de hemelse Bruidegom Die blank en rood is en Die de banier draagt boven tienduizend. En dus: als u de wil van God de Vader wilt doen, o, dan blijft u niets anders over dan het smeken en bidden om dat eenzijdige, alzijdige Godswerk, opdat Hij u alles zal schenken, opdat Hij u zal wederbaren en u zal dragen en brengen op die weg der waarachtige wedergeboorte, zodat ge alles bij de Heere vandaan ontvangt. O geliefden, niet onze rechtzinnigheid, onze ernstigheid, onze oppassendheid en onze vroomheid kunnen aan de Goddelijke maatstaf voldoen. We kunnen slechts door de Borg, die geschonken Borg vanuit het recht, voor God bestaan; we kunnen slechts uit Christus die kostelijke weldaden ontvangen waarvoor we Hem in waarheid op de Dankdag kunnen danken. O geliefden, we kunnen slechts uit en door die lieve, lieve Heiland op de plek gebracht worden waar we in waarheid de Heere kunnen trachten groot te maken, te roemen en te prijzen, omdat Hij ons datgene heeft geschonken wat werkelijk waarde heeft en wat werkelijk telt bij de rechtvaardige en heilige God. Ach geliefden en dan kan het niet anders, of dan komt de vraag heel persoonlijk op u af hoe het er nu met u voorstaat in úw leven en of u daar nu al bevindelijk kennis aan hebt en of u in waarheid op deze Dankdag in

stilte in uw hart mag zeggen: “Heere, Uw Naam zij geprezen dat U me die Zaligmaker hebt geschonken, dat U me die Heiland hebt gegeven, dat ik die hemelse Bruidegom in de armen heb mogen vallen.” O geliefden, is dat op deze Dankdag uw dankwoord, omdat de Heere u in uw verdoemelijkheid, in uw walgelijkheid en uw verdorvenheid heeft opgeraapt van het vlakke des velds, en omdat Hij u in een weg van recht aan het einde kwam te brengen met uzelf, maar u ook in Christus deed wegzinken? Ja, mag u ervan weten dat verdoemende recht Gods te hebben leren kennen, maar ook dat verzoenende recht Gods in Christus, omdat u zich mocht kwijtworden aan die lieve Heiland en Verlosser? O geliefden, stelt uzelf toch op deze Dankdag die vraag, want dit kan niet gemist worden. En natuurlijk weet ik dat er heden ten dage tallozen de weg der zaligheid wat trachten om te leggen en bij te leggen, maar geliefden, God houdt Zich eeuwig aan Zijn Woord, want: “Zou Hij het zeggen en niet doen, of spreken en niet bestendig maken?” En heeft de Heere niet gezegd in Jesaja 1:27: “Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid.” En zou de Heere dat woord terzijde stellen? O neen, geliefden, absoluut niet, ge zult moeten sterven aan uzelf in een weg van recht. En zo zal er plaatsgemaakt moeten worden voor Christus, voor die dierbare Christus. Och, dan wil men tegenwoordig niet meer weten van dat recht Gods, en zeker niet van een sterven onder en door het verdoemende en wraakoefenende recht Gods. Men wil zonder dat alles in eigen kracht Christus aannemen. En men wil ook niet meer horen dat dit de enige weg is, men wil zelf andere, nieuwe, veel eenvoudiger wegen bedenken en aanleggen. Maar geliefden, de Heere heeft toch gesproken: “Gij zult niet echtbreken.” En hoe zoudt ge nu ooit in het huwelijk, in het geestelijke huwelijk, met de Bruidegom Christus, kunnen treden, terwijl ge nog niet gestorven zijt aan uw eerste bruidegom, aan de eerste Adam. Dan zoudt ge toch overspel plegen? Dat kan toch niet? Daarom laat de Heere een mens in een weg van recht geestelijk sterven aan Adam en aan zichzelf, zodat hij vrijgemaakt wordt voor de tweede Adam, voor Christus. O geliefden, wat moet ik u daarom toch waarschuwen voor de vele leugens die in onze tijd uitgaan, omdat al degenen die deze verspreiden, niets anders doen dan u op dwaalwegen brengen, uw ziel verwoesten, en er, onder de toelating Gods, voor zorgen, dat ge komt op die verschrikkelijke plaats van eeuwige smarten. O geliefden, ge zult moeten voldoen aan die Goddelijke maatstaf, en dus zult ge in Christus moeten zijn en vruchten uit en door Christus moeten dragen. Ach geliefden, bedelt dan toch om dat waarachtig wederbarende werk Gods, als ge dat nog mist. Vraagt de Heere toch om u in waarheid op die afgaande weg van Zijn recht te brengen en om door te komen trekken met het zwaard des Geestes, dat tweesnijdend scherpe zwaard van Woord en Geest, opdat het deze dag misschien nog uw geestelijke sterfdag zal worden, maar ook de dag waarop ge zult opstaan tot dat

nieuwe leven in Christus, ja, waarop ge in geloofsvereniging met Christus en in geloofsoefening met Christus, bij dat ware volk moogt behoren. Want dat maakt Gods volk mee geliefden, zonder twijfel. En als dát volk dan “Heere, Heere” zegt, o dan is dat een vrucht van het waarachtig wederbarende werk van de Heilige Geest. En dan komt dat zeggen van “Heere, Heere” ook openbaar in de praktijk van het leven. Want dan wordt daar telkens weer gevraagd: “Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” En dan wijst de Heere dezulken de weg tot een leven in dankbaarheid, afhankelijkheid en in aanhankelijkheid.

Maar geliefden, er zijn mensen – en ze worden in ons tekstgedeelte ook genoemd – die het oneens zijn met de maatstaf des Heeren, die het oneens zijn met de uitspraak van de Rechter van hemel en aarde. Ze zijn het niet eens met hun veroordeling, want zij zijn aan het einde van het aardse leven naar de maatstaf Gods verwezen naar het hellevuur, terwijl ze niets anders verwacht hadden dan in de hemel terecht te komen, dan binnen te treden in die zalige, heerlijke, heilige werkelijkheid, waar ze eeuwig de gelukzaligheid zouden mogen proeven. Volgens de mensen gingen zij natúúrlijk naar de hemel, en natuurlijk deden zij bij hun sterven een goede ruil. En op hun begrafenis werd er getuigenis van gegeven dat sommigen er wat voor hadden gekregen dat het goed met hen gekomen was en dat ze boven waren, in Gods heerlijkheid. Maar geliefden, ze hebben hun ogen opgeslagen in het hellevuur, ze zijn geworpen in die verschrikkelijke poel van vuur en sulfer, en ze moeten de onbeschrijflijke smarten in de hel gaan meemaken. En verontwaardigd hebben ze daar in de hel het vonnis Gods verworpen en onder protest die helse pijnen ondergaan. En als dan de dag van het laatste oordeel, de uiterste oordeelsdag, aanbreekt, en ze dan opgewekt worden naar het lichaam, en verenigd naar lichaam en ziel, voor Gods rechterstoel verschijnen, dan blijken ze aan de linkerhand van Christus te staan. Maar dan steken ze hun verontwaardiging niet onder stoelen of banken en dan komen ze ervoor uit dat ze het daar niet mee eens zijn; leest u maar in ons tekstgedeelte. Dan komen we met ons tweede aandachtspunt bij **een menselijk getuigenis**. En dan zeggen zij: “Heere, Heere, hoe is het mogelijk dat wij hier staan, aan uw linkerhand, bij de bokken, bij de verdoemden? Wij horen hier helemaal niet te staan. U hebt het, met eerbied gesproken, fout gedaan; want U weet toch nog wel wat wij in het aardse leven hebben gedaan? Wij hebben in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan.” O geliefden, ze getuigen dat ze in de Naam van Christus hebben geprofeteerd. Ze hebben dus geen aangename, vriendelijke praatjes gehouden; nee, ze hebben gepredikt, ze hebben het werk des Heeren voorgesteld, ze hebben het Woord des Heeren laten klinken. Ze hebben geen meeslepende beschouwingen gehouden; nee, het Woord is recht door hen bediend; en in Christus’ Naam zijn de duivelen uitgeworpen, zijn er

wonderheerlijke krachten gedaan. O geliefden, we laten hier de kanttekenaars opnieuw spreken en die vermelden ons dat ze hier naar voren brengen dat ze als dienaars van Christus in het leven hebben gestaan. Ze hebben dus niet geprobeerd als dienaar van Christus een status op te bouwen, en om het in het leven gemakkelijk te krijgen omdat ze het Woord gingen bedienen; nee, ze hebben het gedaan tot de opbouw van Gods Koninkrijk. Ze hebben het ook niet gedaan om het groepje mensen dat om hen heen stond, bij elkaar te houden. Ze hebben dus niet geschipperd met het Woord des Heeren, ze hebben het eerlijk en recht bediend, en ze hebben daar ook spot, haat en nijd voor overgehad. En dit menselijk getuigenis van deze mensen is waar, geliefden, want de Heere Jezus, als Rechter, legt ze niet het zwijgen op; het is waar, dat hebben ze gedaan; ze hebben geprofeteerd in de Naam van Christus, ze hebben wonderheerlijke werken gedaan. En waar kun je zulke leraars in onze tijd nog vinden, die alles voor de zaak van Christus overhebben, die dat Woord laten klinken, die nooit gewild en nooit gezocht hebben om prediker te worden, maar die door de alles overklimmende, inwinnende kracht Gods het Woord zijn gaan bedienen? En toch geliefden, toch staan dezulken aan de linkerhand van Christus, toch staan ze in dat laatste oordeel bij de bokken, toch staan ze bij de verdoemden. En dan zeggen we: Hoe bestaat dat toch? Hoe kan dat toch? Och geliefden, tegenwoordig kan dat volgens de mening van de mensen ook eigenlijk niet meer, tegenwoordig kun je eigenlijk niet meer verloren gaan, tegenwoordig kun je zelfs zonder God naar de hemel gaan; ja, je kunt als vijand des Heeren nog zaliggesproken worden. Een leraar geweest, een heerlijk leraar, een prediker van Gods Woord en toch bij de bokken, toch aan de linkerhand van Christus; als een Judas en een Bileam toch verdoemd. Bij mensen kan het niet, maar bij God kan het wel. O, luistert daarom tot uw waarschuwing toch ook deze avond. Maar eerst gaan we met elkaar zingen uit Psalm 119 en daarvan vers 69:

Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig, HEER’;

Uw oordeel rust op d’ allerbeste wetten;

Uw loon, Uw straf beantwoordt aan Uw eer.

Gij eist van ons, dat w’ op Uw waarheid letten;

Dat wij altoos op hogen prijs Uw leer

En ’t heilig recht van Uw getuig’nis zetten.

En geliefden, het gaat in onze tekst niet maar om éenkele mensen, enkele mensen van wie verwacht werd dat ze zalig zouden worden, maar die in de verlorenheid geworpen zijn, die in de helse smarten terecht zijn gekomen, en die nu in het laatste oordeel protest aantekenen

tegen het oordeel Gods. Want Christus begint onze tekst met het woordje “velen”. “Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen”. Véle kostelijke leraren, vele predikers, vele mensen die grote krachten hebben gedaan, vele mensen van wie aangenomen werd dat ze kinderen Gods waren, van wie men in de gemeente zei: “Dat is een veranderd mannetje, dat is een veranderd vrouwtje”; en van wie men zeker wist dat ze zalig zouden worden. Vélen, want aan de linkerhand van Christus staan ook mensen die duivelen uitgeworpen hebben, die de helse machten hebben doen sidderen. En wat hebben ze een kostelijke bediening gehad, ja, wat zijn ze door mensen bewonderd, wat is hun de handen opgelegd en wat hebben mensen keer op keer hun stempel op hen gezet, waardoor ze hen overnamen en zaligspraken, maar ze zijn in de hel terechtgekomen. En daar zijn ze door de duivelen, die zij uitgeworpen hebben, gepijnigd en gemarteld. Maar, zo vinden zij, staande aan de linkerhand van Christus, daar klopt toch niets van, dat kan toch niet, dat is toch onmogelijk. En zo klinkt er uit hun mond een menselijk getuigenis en staan ze op tegen Christus. Ja, ze zeggen als het ware: “Heere, Heere, wij aan Uw linkerhand? Dat kan toch niet? We weten toch zo goed wat er gebeurd is! En datzelfde klinkt uit de mond van de mensen die zulke grote krachten hebben gedaan, geliefden. O, wat hebben ze toen ervaren hoe de mensen hen op handen gingen dragen, hoe de mensen naar hen knikten, hoe de mensen hen bewonderden, want zij hebben bovennatuurlijke tekenen verricht. En dan zegt een Nicodémus toch in Johannes 3:2 tegen de Heere Jezus: “Rabbi, wij weten dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen die Gij doet, zo God met hem niet is.” Ach geliefden, als wij mensen wonderheerlijke tekenen zien doen, dan trekken we daaruit de conclusie dat zo iemand wederom geboren is. En zo gaan we heden ten dage nog met elkaar om. Als iemand bepaalde dingen zegt, of doet, of op een bepaalde manier gekleed is, en zich op een bepaalde wijze gedraagt, dan zeggen we tegen elkaar: “Dat is een echte, hoor, dat is een kind van God; dat kun je wel horen, dat kun je wel zien.” Maar de Heere Jezus haalt daar een dikke streep doorheen; Hij zegt: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.” O, dan kun je vele krachten hebben gedaan, duivelen uitgeworpen en geprofeteerd hebben, maar je zult wederom geboren moeten zijn. Dan kun je hier vanavond in een dankstond bij elkaar zitten – en dat is groot, hoor – maar daar kunt u de zaligheid niet mee verdienen; ge zult wederom geboren moeten zijn, ge zult in Christus ingelijfd moeten zijn in een weg van recht. Want of u nu prediker bent, leraar, uitbanner van de duivel, of gemeentelid, ja, wie u ook bent, voor u allen geldt dezelfde eis. En wanneer u die eis des Heeren aan de kant gaat schuiven en met uw menselijk getuigenis denkt de Heere te kunnen overreden, dan zult u erachter komen dat u zichzelf bedriegt. O, dan kan er bij mensen veel

zijn, zoals we vernemen uit ons tekstgedeelte; dan kunnen er dingen zijn waar wij naar uitzien, en waarvan wij denken: Gebeurde het nog maar eens in ónze tijd, dat je zulke grote predikers had als vroeger, dat mensen grote tekenen deden en duivelen uitbanden. Toch moet ik u daarvoor waarschuwen, want het gaat er slechts om dat ge in een weg van recht wederom geboren zijt, omdat ge in de dadelijkheid in Christus zijt ingelijfd. En daarom komt ons derde aandachtspunt te spreken over **een allesbeslissend oordeel**. En dat allesbeslissende oordeel komt openbaar in het woord van de Heere Jezus, want de Heere Jezus zegt: “Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt”, om hen te verdoemen en om hen naar lichaam en ziel in de hel te werpen. O geliefden, ambtelijk hebben ze gestraald, uitwendig waren ze kinderen van God, maar ze hebben nooit de volle raad Gods verkondigd; nooit..., al klonk hun prediking nog zo aangenaam, al ging er wat vanuit, ze hebben nooit en te nimmer gezegd dat je door gemene genade veel kan voelen, veel kan ervaren, veel kan meemaken en heel veel kan doen, zonder dat het waar zaligmakend werk is. Ze hebben nooit gezegd dat je door gemene genade – terwijl je vereerd wordt door mensen, terwijl je overgenomen wordt door mensen – toch verdoemd wordt, omdat het wáre werk Gods in je ziel wordt gemist. Ze hebben nooit gezegd dat het nog mis met je was als je alleen het verdoemende recht Gods kende, omdat je ook het verzoenende recht Gods in Christus moet kennen, wil het goed met je zijn. Ze hebben nooit het Woord des Heeren recht bediend. En geliefden, dan ben je een leugenaar, een huichelaar en een bedrieger. Dan kun je een heerlijk prediker geweest zijn, dan kun je duivelen uitgeworpen hebben en vele krachten hebben gedaan, dan kun je als gemeentelid de naam gehad hebben dat je leefde, maar dan zijt ge dood, en dan klinkt er naar Gods Woord in uw oren: “Gaat weg van Mij, gij vervloekte.” O geliefden, wat een zeer ernstig woord is dit, en wat moet ik u op deze Dankdag toch oproepen om naar Psalm 139 te vragen: “Heere, doorgrond me toch en beproef me toch, want hoe is het nu toch bij mij in mijn ziel.” Immers, door gemene genade kunnen we bijna christen zijn, bijna kind van God zijn; maar bijna is nét niet. En daar gaat u mee verloren, want ge zult in waarheid, in een weg van recht, in Christus ingelijfd moeten zijn. O, als je nimmer afgesneden bent van de wereld, van de godsdienst, van Adam en van het leven – en dat hebben die predikers achtergehouden – dan ben je ook nimmer ingelijfd in Christus! Ach geliefden, en dan weet ik wel dat bij velen de mening heerst als je deze dingen predikt, dat je buiten de Schrift bezig bent. Maar past toch op, want naar de mening der mensen waren de predikers uit ons tekstgedeelte Schriftuurlijk-bevindelijk bezig, en toch zegt Christus: “Ik heb u nooit gekend”, omdat ze een leugenleer hebben verkondigd, omdat zij van hun gaven hun gronden tot de zaligheid hebben gemaakt, omdat ze van alles wat ze gedaan hebben en wat de mensen

hebben gezegd, fundamenten tot hun behoud hebben gemaakt. Maar geliefden, ze zijn gebleven die ze waren: goddelozen, doodschuldigen en doemwaardigen. O, nooit, nooit zonken ze weg in Christus; nooit was Christus hun álles. O, eigenlijk was hetgeen zij deden en wat zij presteerden hun zaligmaker, maar nooit was Christus hun Heiland. Nooit! En als kinderen des satans hebben ze het tijdelijke met het eeuwige verwisseld.

Maar hoe is het dan met ons, geliefden? Waar bent ú in waarheid afgesneden van de wereld? O, kunt u dat wel vertellen? En waar bent u afgesneden van de godsdienst? Waar bent u afgesneden van Adam en van het leven? Waar was het voor u kwijt, volkomen kwijt? En waar, waar hebt ge Christus geschonken gekregen in een weg van recht? Waar zijt ge weggesmolten in de armen van die lieve Zaligmaker? Waar mocht ge de kussen Zijns monds gevoelen? En waar werdt ge vervuld met Zijn Goddelijke, allesvervullende liefde zodat ge uzelf kwijt was en mocht gaan zeggen: “Lieve Heere Jezus, lieve Heiland, lieve Verlosser.” O geliefden, waar was dat toch? Want dat moet u wéten, dat moet u kunnen vertellen, wil het wel met u zijn voor de eeuwigheid. O, u moet daar getuigenis van kunnen geven, want anders zult u misschien gaan meemaken wat die mensen uit ons tekstgedeelte meemaakten, die uit de mond van Christus te horen kregen: “Ik heb u nooit gekend.” Ach geliefden, dat betekent niet dat de Heere Jezus niet van hun bestaan geweten heeft in Zijn alwetendheid. Maar het betekent, naar de Bijbelse betekenis van het woordje “kennen”, dat Hij hen nooit heeft liefgehad als Zijn schapen. Hun namen zijn nooit door God de Vader in het boek des levens des Lams geschreven, en nooit heeft Christus hen in de Raad des Vredes van Zijn Vader gekregen; nooit heeft de Zaligmaker voor hen één druppel bloed op de aarde laten vallen tot hun zaligheid; nooit heeft Hij voor hen gezegd: “Het is volbracht.” “Ik ken u niet” betekent: Ik heb u nooit liefgehad met een eeuwige liefde. Ach geliefden, in Jesaja 45:17 lezen we zo duidelijk: “Maar Israël wordt verlost door den HEERE met een eeuwige verlossing”. En deze mensen zijn door het wederbarende werk Gods nooit bij dat ware, geestelijke Israël gaan behoren. Deze mensen, hoeveel ze ook gedaan hebben, welke kostelijke leraars ze uitwendig ook waren en hoe zij het rijk der duivelen ook hebben doen sidderen, de Heere heeft ze nooit gekend en nooit bemind. Ze hebben alles buíten Christus gedaan; en buiten Christus is álles zonde. Ach geliefden, ze waren als steigerhout. En u kent dat wel, al wordt er tegenwoordig geen hout meer gebruikt, maar als een gebouw moet verrijzen, dan staan er steigers. En als het gebouw klaar is, dan wordt het steigerhout weggedaan. Zo zijn deze mensen tot wie de Heere Jezus zegt: “Ik heb u nooit gekend” – als steigerhout, om weggedaan te worden in het hellevuur. Och geliefden, de Heere Jezus heeft Rachab, de hoer, gekend; de Heere Jezus heeft de moordenaar aan het kruis gekend; de Heere Jezus heeft Maria Magdaléna, die bezeten was

door zeven duivelen, gekend; de Heere Jezus kent al Gods ware keurlingen en Hij heeft voor hen Zijn dierbaar bloed gestort. O, de Heere Jezus heeft als het ware die kinderen Gods omarmd, ze met een kus van het recht omhelsd en aan Zijn hart gedrukt, om ze eeuwig Thuis te brengen. Maar die mensen uit onze tekst heeft Hij nooit gekend; en evenals Ezau heeft Hij ze gehaat. Nooit hebben deze mensen een welgevallen gekregen aan de straf hunner ongerechtigheid, nooit hebben ze het verdoemend recht gekust, nooit zijn ze weggesmolten in die dierbare Zaligmaker, nooit hebben ze gesmeekt om de genade Gods in Christus, nooit moesten ze het hoofd op het blok leggen, om uit te roepen: “Verloren, verloren, voor eeuwig verloren.” O, ze dachten zonder Christus, zalig te kunnen worden; en zonder Christus, op grond van hun eigen verdiensten, de hemelse heerlijkheid binnen te gaan; en daardoor kwamen ze in de hel! Nooit had er een liefdesvereniging met Christus plaatsgevonden, en daardoor is het kwijt voor hen. Och geliefden, ziet het toch na in uw leven hoe het met u is gesteld. Want kent u die kostelijke liefdesvereniging met Christus? Kent u de liefde van Christus die uw hart komt te vervullen? Kent u het weggesmolten zijn in Christus’ armen? Hebt u de wereld losgelaten, om Christus alleen nog te beminnen en Hem alleen te eren? O, kent u dat?

O onbekeerden onder ons, wat rekt ge uzelf toch heimelijk bij Gods volk, omdat ge regelmatig “Heere, Heere” zegt, om te denken dat het met u wel in orde is voor de eeuwigheid. En wat meent ge misschien, op grond van uw vroomheid, uw ernstigheid en uw oppassendheid, dat alles met u wel goedkomen zal. Maar ge zijt nooit in een weg van recht met uzelf verloren gegaan, en dus hebt ge Christus ook nooit geschonken gekregen. O onbekeerden, nu is het nog de genadetijd, nu is er nog de mogelijkheid om bekeerd te worden, misschien zelfs vandaag nog, zodat deze Dankdag de dag van uw wedergeboorte zou kunnen zijn en ge de Heere in waarheid leerdet danken.

En bekommerden onder ons, wat weent ge bitterlijk vanwege uw zonde en schuld. Och, wat zijt ge erachter gebracht volkómen verdorven te zijn in uzelf. Maar wat hebt ge die lieve Zaligmaker leren benodigen. O, ge hebt Hem misschien mogen zien in Zijn lieflijkheid en in Zijn dierbaarheid, en keer op keer is de bede in uw ziel: “Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.” Och bekommerden, blijft dan maar bedelen, totdat Christus u geschonken zal worden en de ware Dankdag zal aanbreken in uw leven.

En volk des Heeren, daarvan moogt ge weten. O, toen het voor u kwijt was, eeuwig verloren was, en ge als een doemeling en een helleling voor de geopende poorten van de hel laagte, toen..., toen mocht ge beleven hoe Christus tussenbeide kwam treden en hoe ge in Christus’

armen mocht wegzinken, o, hoe ge daar met een kus van het recht, de vrede die alle verstand te boven gaat, mocht groeten. Ach volk, wat moet ge dan belijden dat ge zoveel te kort komt en dat ge vandaag de Heere wel moogt trachten te danken voor het ware, wederbarende werk in uw ziel, maar dat ge ook moet belijden in de praktijk van het leven nog zoveel te missen, en dat ge met de apostel Paulus moet zeggen: “Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?” Ach volk, ziet er dan maar naar uit dat ge verlost zult worden van uw aardse post en dat ge eeuwig de Heere zult mogen grootmaken, roemen en prijzen. En getuigt dan toch in dit leven, waar het zo donker is in ons land, van het werk des Heeren in uw ziel, en van de weg welke de Heere met u kwam te houden, opdat ge nog als een geur van Christus, de Naam des Heeren zult mogen verhogen en nog een middel in Gods hand zoudt mogen zijn tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Och, schenke de Heere ons dan waarachtig Dankdag te mogen houden door het wederbarende werk des Heiligen Geestes in onze ziel, opdat de verheerlijking van God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest, zal opklimmen in ons hart en ons bestaan en we God drie-enig mogen grootmaken, nu en tot in eeuwigheid. Amen.

Zingen: Psalm 25 : 7

Gods verborgen omgang vinden
Zielen waar Zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden,
Naar Zijn vreeverbond, getoond.
D'ogen houdt mijn stil gemoed
Opwaarts, om op God te letten;
Hij, Die trouw is, zal mijn voet
Voeren uit der bozen netten.